

φορτώνουν τὸ λαὸ μὲ φόρους. Βαρυφορτώνονται τὰ παιδάκια μ' ἀποστήθισες.

βαρυφόρτωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρσοφόρτωτος ΚΠΑ-λαμ. Ἀσάλ. ζωή² 105.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυφορτώνω.

Ὁ φέρων βαρὺ φορτίον: Βαρσοφόρτωτες βαρκοῦλλες.

βαρυχαρᾶσις ἡ, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυχαρᾶσις.

Βαρὺς κεφαλικὸς φόρος: Ἄσμ.

Μά ῥτεν ἡ βαρυχαρᾶσις καὶ τὸ βαρὺ χαράτσι καὶ βαρυχαρᾶσις τον ἐννεὰ χιλιάδες γρόσα.

βαρυχαρᾶσις Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς φρ. βαρὺ χαράτσι ἢ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. χαρᾶσις.

Ἐπιβάλλω βαρὺν κεφαλικὸν φόρον. Συνών. βαρσο-χαρᾶσις.

βαρυχειμασία ἡ, Σκιάθ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαρυχειμάζω.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχείμωννα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρυχείμωννος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Ἐν καιρῷ βαρέος χειμῶνος: Βαρυχείμωννα βγαίνει χωρὶς παλτό.

βαρυχειμωνιά ἡ, κοιν. βαρυχ' μουνιά βόρ. ιδιῶμ. βαρυδειμωνία Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ.) βαρειοχειμωνιά Πελοπν. (Γέρμ.) βαρσοχειμωνία Τσακων. βαροχειμωνιά Ζάκ. Καπ. (Συνασσ.) Κέρκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πάρ. Πελοπν. (Οἶν.) Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά. βαρονχειμωνιά Θράκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρο-σειμωνιά Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Χειμῶν δριμύς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βάσταξον, κάρδᾶ, βάσταξον κάμποσα χρόνᾶ κι ἄλλο, ὅπως βαστοῦνε τὰ ραδὰ τὴν βαρυδειμωνίαν

Σταυρ.—Ποιήμ.

Μαύρισε, κῦμα, τὸν ἀφρὸ κ' ἐσεῖς βοννὰ τὸ χιόνι, γιὰτ' ἦρθε βαρυχειμωνιά καὶ δὲ λαλεῖ τ' ἀηδόνι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,116.

Χωρὶς ποτ' ἐν' ἀπάνεμο μέσ' ὅς τὴν ἀνεμοζάλη οὔτ' ἔνα καταφύγιο ὅς τὴ βαρυχειμωνιά

αὐτόθ. 2,234. Συνών. βαρυχειμασία, *βαρυχειμωνικία, βαρυχειμωνίτσα, βαρυχείμωννο, ἀντίθ. ἀλαφροχειμωνιά.

βαρυχειμωνιάζω Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρυχειμωνιά.

Κάμνω βαρὺν χειμῶνα: Γνωμ.

Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Αὐγουστος νὰ βαρυχειμωνιάσῃ, ὁ γεωργὸς τ' ἀλέτρι του ἀμέσως ἄς ταιριάσῃ.

***βαρυχειμωνικία** ἡ, βαρυδειμωνιτιά Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρυχειμωνικός.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχειμωνίτης ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρυχειμωνιά καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Τὸ πτηνὸν βανέλλος ὁ λοφοφόρος (vanellus cristatus) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν (grallatores) ἐρχόμενον εἰς Ἑλλάδα ἀρχομένου τοῦ χειμῶνος καὶ ιδίως κατὰ τὰ μεγάλα ψύχη.

[**]

βαρυχειμωνίτσα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὐς. χειμῶνας καὶ τῆς καταλ. -ίτσα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχείμωννο τό, Αἴγιν. Κεφαλλ. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἡ γρᾶιὰ τὸ βαρυχείμωννο καρπούζει ἀναζήτα (ἐπὶ τοῦ ζητούντος τι παρακαίρως) Αἴγιν.

βαρύχερος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

Ὁ ἔχων χέρι βαρὺ: Βαρύχερος εἶναι κι ἄ σοῦ δώσῃ κἀνένα δάτσο, θὰ σοῦ σπάσῃ τοὶ μασέλλες σου.

βαρυχιονισμένος ἐπίθ. ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 755 βαρυδονισμένος Πόντ. (Κερασ.) βαροχιονισμένος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ χιονισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χιονίζω.

Ὁ σκεπασμένος ἀπὸ πολὺ χιόνι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ τὸ βαρυχιονισμένο;

ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν τὸ πέραν τ' ἀντιβούνιν

καὶ τ' ἄλλο τ' ἀντιπέραστον τὸ βαρυδονισμένο;

Κερασ.

βαρύχολος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χολή.

Ὁ ἔχων βαρεῖαν χολήν, ὁ ὀργιζόμενος πολὺ.

βαρυχεῶ Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) βαρυχεῖζω Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρύχερος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς φρ. βαρὺ χρέος.

Ἐπιβάλλω βαρὺν χρέος: Ἄσμ.

Μιᾶς χήρας, μιᾶς κακόχηρας μὲ τρεῖς ὀρφανοκαημένα, ἐκεῖνη ἐβαρυχεῖσα, βαρεὰ χρέη τῆς πῆρα

Λάστ.

Ἐβαρυχεῖζα φτωχοὺς κι ἀλάφρωνα τοὺς πλούσιους

Πελοπν.

βαρυχτυπῶ ΚΠΑλαμ. Θάνατ. παλληκ. 8 βαρσο-χτυπῶ ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. κάστρ. 46 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. χτυπῶ.

Κτυπῶ βαρέως ἐνθ' ἄν.: Οἱ περπατησιᾶς βαρυχτυποῦσαν ΚΠΑλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ καρδιά μου βαρσοχτυπᾷ ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βαρσοκρούω. Καὶ ἀμτβ. πλήττομαι βαρέως Λεξ. Πρω.

βαρυψήνω ἀμάρτ. Παθ. βαρυψήνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Ψήνω πολὺ.

βαρύψυχος ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

1) Ἐγκυος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρένω Γ 1, ἔτι δὲ δίψυχος. 2) Ὁγκώδης τὸ σῶμα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. βαρύσωμος.

βαρυψυχῶ Κρήτ. βαρσοψυχῶ Κρήτ. βαροψυχῶ ΙΠολυλ. Διηγ. 55.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύψυχος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

Φέρω τι βαρέως, στενοχωροῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐνθ' ἄν.: Δὲ βαρυψυχοῦμε Κρήτ. Τόσο ἐβαρσψύχῃσα, ὥστε εἶχα σχεδὸν ἀποφασίσει νὰ πουλήσω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου

Πολυλ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Κόρ', ἄρχως σου θὰ παδρευτῇ κι ἄλλη ξαθὴ θὰ πάρη
κι ἃ δὲ βαρεσιψηχῆς κ' ἐσύ, ἔλα νὰ βῆς κουδάρος,
κουδάρος γὴ κουδάρισσα ν' ἀλλάξης τὰ στεφάνια
ἡ=ῆ) Κρήτ.

βαρῶ κοιν. βαροῦ Ἀπουλ. (Καλημ.) Εὐβ. (Ἀγία
Ανν. Αὐλωνάρι. Στρόπον.) Θράκ. (Κεσάν.) Καλαβρ.
Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
αράω σύννηθ. βαράων βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπν. (Μάν.
ουθεν. Τριφυλ.) βαρέω Καλαβρ. βαρέον Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ. Κονίστρ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) βαρῶν Ἄνδρ. Θράκ.
Αδριανούπ.) Καπ. (Σινασσ.) Μακεδ. (Μελέν.) βαρίζω
Απουλ. Κίμωλ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ.
Ινέπ.) Σκυρ. βαρίζω Κρήτ. βαρήχνω Κρήτ. Ἀόρ.
ἐβάρησα Κέρκ. Κεφαλλ. βάρησα Νάξ. (Φιλότ.) ἐβάρηκα
Κρήτ. Μήλ. βάρηκα Κάρπ. Προστ. βάρεις Βιθυν. Κε-
φαλλ. κ.ά. βάρει πολλαχ. βάρ' πολλαχ. Μετοχ. βα-
ρημένος Κύπρ. Πάνορμ. βαρεμένος κοιν. βαρειωμένος
Πελοπν. (Γορτυν.) βαρειομένους Θράκ. (Αἰν.) βαρού-
μενος πολλαχ.

Τὸ μεταγν. βαρῶ. Ὁ τύπ. βαρίζω καὶ μεσν. Περί
τοῦ βαρήχνω ἐκ τοῦ ἐβάρησα καθὼς καὶ ἀπαντῶ
-ἀπαντήχνω κττ. ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1.291. Ἡ προστ.
βάρ' πάντοτε ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς ἀντωνυμίας τόν, τήν,
τό, οἷον: βάρ' τον-την-το. Ἡ μετοχ. βαρεμένος
συμπίπτει μὲ τὴν μετοχ. τοῦ βαρένω, ὁ ιδ.

Α) Μετβ. **1)** Προξενῶ βάρος, πιέζω διὰ τοῦ βάρους
πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ.): Μὲ βαροῦνε
τὰ πράματ' αὐτὰ Θήρ. || Φρ. Τὸν βαρεῖ ἡ γνῶσ' (ἔχει πολ-
λὴν γνῶσιν) Μακεδ. (Σισάν.) || Ἄσμι.

Σκλάβε μ' πεινᾷς, σκλάβε μ' διρᾷς, σκλάβε μ' ροῦχα γυρεύεις,
σκλάβε μ' τὰ σίδερα βαροῦν, σκλάβε μ' οἱ ἄλυσίς σου;
Ἰνέπ.

Οὔτε τὰ ροῦχα μου βαροῦν οὔτε τ' ἀσημικά μου,
μόν' ἔσφαξαν τὸ ταῖρι μου ἄνω ὡς τὰ γόνατά μου,
ἐκεῖν' ἐμὲν ἐβάρυνε, πόμειν' ἀπὸ τῆ συντροφιά μου
Σινασσ.

Στέκομαι κ' εἰς τὴν γῆν βαρῶ κ' ἡ γῆς βαρεῖ ὡς ἐμένα
Νίσυρ.

Νὰ πῶ ἡ πλάκα σοῦ βαρεῖ, νὰ πῶ τὸ μαῦρο χῶμα;
(μοιρολ.) Ἰθάκ. **β)** Καταπονῶ, θλίβω Ἡπ. (Ζαγόρ.):
Μὲ βαρεῖ ἡ δ'λειά. **γ)** Ἐνοχλῶ, λυπῶ, στενοχωρῶ πολ-
λαχ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καπ. (Σινασσ.) κ.ά.: Μὲ βά-
ρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ λόγος Ἡπ. || Φρ. Μὲ βαρεῖ (αἰσθάνομαι
τύψιν συνειδήσεως) Μακεδ. (Σισάν). Μοῦ βαρεῖ (λυποῦμαι
ἢ μοῦ κακοφαίνεται) Λεξ. Αἰν. ἢ βαρύνομαι Ἡπ.) Τοῦ βαρ-
νεῖ (τοῦ κακοφαίνεται) Σινασσ. || Γνωμ. Τοῦ πούλῳ τοῦ
Κύρι' ἐλέησον βαρεῖ κι τ' Ὀιοῦ (αἱ πολλὰι θρησκευτικαὶ πα-
ρακλήσεις καταντοῦν ὀχληραὶ) Ἡπ. (Ζαγόρ.) **2)** Κτυπῶ,
πλήττω κοιν.: Βαρῶ παλαμάκια. Βαρῶ τὴν καμπάνα. Τὸ
βάρεσε τὸ παιδί καὶ κλαίει κοιν. Συνεκδ. καί: βάρεσα τὸ
πόδι μου-τὸ χέρι μου κττ. ἀντὶ τοῦ: ἔπεσα καὶ βάρεσα ὡς τὸ
πόδι μου-ὡς τὸ χέρι μου κοιν. || Φρ. Μὲ βάρεσε ὡς τὸ κεφάλι
τὸ κρασί (ἔπαθα κεφαλαλγίαν ἀπὸ τὴν κακὴν ποιότητα
τοῦ κρασιοῦ). Ἡ βρόμα μοῦ βάρεσε ὡς τὴ μύτι. Τὸν βάρεσε
νταμλᾶς (ἔπαθε ἀποπληξίαν). Βαρῶ τὸ γάλα (κτυπῶ αὐτὸ
πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ βουτύρου) σύννηθ. Βαρῶ βούτυρο (συνών.
τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. Βαρῶ τὴν κάδη (πλήττω τὸ γά-
λα ἐντὸς τοῦ κάδου πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ βουτύρου) Πε-
λοπν. (Μεσσ.) Τὸν βάρεσε πετρεᾶ (ἔπαθε διανοητικῶς) Λεξ.
Δημητρ. Τοῦ βάρεσε ὡς τὸ κεφάλι (ἔπαθεν ἐκ σκοτοδίνης
ἢ ἀποπληξίας) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν.) Βάρεσε τὸ κε-

φάλι του (μετεμелήθη) Ἀρκαδ. Βαρῶ τὸ κεφάλι μου (φρον-
τίζω) Ἡπ. Βαρῶ τὸ πρόσωπο (ἀποξέω τὸ πρόσωπον τοῦ
δέρματος) Σῦρ. Τοῦ τὰ βάρεσα τσεκούρι (τοῦ τὰ εἶπα ἀπερι-
φράστως) Πελοπν. Βαρῶ τοῦ σύρμα (τηλεγραφῶ) Μακεδ.
(Ραδοχώρ.) Βάρει κ' ἔπαρ' (ἐπὶ διαρπαγῆς καὶ λεηλασίας)
Ἡπ. Βάρ' ἐμεῖς πέσ' ἐμεῖς, βάρει οἱ ἄλλοι πέσ' ἐμεῖς (ἐπὶ
τοῦ ἐν πάσῃ περιπτώσει ζημιουμένου) αἱ προστ. βάρει καὶ
πέσε λαμβάνονται ἀκλίτως) Λεξ. Ἐλευθερουδ. || Αἰνιγμ.

Μιὰ τσουλιὰ βαρεῖ τὴν ἄλλη, | γίνεται χαρὰ μεγάλη
(ὁ μύλος) Εὐβ. (Κάρυστ.) Καὶ ἀμτβ. ὑφίσταμαι πληγὴν
κοιν.: Ἐπεσα καὶ βάρεσα ἢ βάρεσα ὡς τὸ κεφάλι-ὡς τὸ χέρι
κττ. **β)** Μέσ. ἀλληλοπαθές: Βαρειῶνται τ' ἀρσινὰ (δια-
πληκτίζονται διὰ τῶν κεράτων) Πελοπν. (Μαζαίικ.) **γ)**
Ἀπροσ. ἐπέρχεται κατὰ νοῦν Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ βάρεσε
νὰ κάμω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. **δ)** Ἡ προστ. βάρει ἐν συν-
εκφ. μετὰ τοῦ βάστα ἐπιρρηματ., ἄνευ ἀναπαύλας, ἀδια-
κόπως Ἰμβρ.: Πιάνον δὴ δ'λειά βάρει βάστα. Συνών.
χτυπῶ. **3)** Φονεύω σύννηθ.: Τὸν βάρεσαν τὸν δεῖνα
σύννηθ. Τὸ δεῖνα χόρτο τὰ βαρεῖ τὰ πρόβατα Πελοπν. (Φεν.)
|| Ἄσμι.

Κι ἂν σᾶς ροντήσ' ἡ μάννα μου, ἡ δόλμα ἡ ἀδιρφή μου,
μὴ βῆτι πῶς βαρέθηκα, πῶς εἶμι σκουτουμένους
Θεσσ. Συνών. σκοτῶνω. **β)** Θηρεύω σύννηθ.: Βα-
ρέσαμε πολὺ κυνήγι. Βάρεσα ἕνα λαγὸ σύννηθ. || Φρ. Βαρεῖ
ὡς τὸν ἀέρα ἢ ὡς τὸ φτερό (ἐπὶ ἀρίστου σκοπευτοῦ) Πελοπν.
(Μεσσ.) Συνών. κυνηγῶ, χτυπῶ. **4)** Πληγῶνω
κοιν.: Βαρέθηκε ὡς τὸν πόλεμο κοιν. Πιάστ'καν μὲ τὰ μα-
χαίρια κι βαρέθ'καν Εὐβ. (Στρόπον.) Τοῦ σαμάρ' βαρεῖ τοῦ
μ'λάρ' Αἰτωλ. || Ἄσμι.

Μὴ μὲ βαρῆς μὲ τὸν σπαθὶ κ' εἶμι γιατροῦς κι γιαινοῦ,
βάρα μὲ μὲ τὰ μάτια σου ποῦ πέφτου κι ἀπιθαίνου
Λέσβ. Συνών. λαβῶνω, πληγῶνω. **5)** Σκοπεύω
Πελοπν.: Βαρεῖ φοβερά, δὲν τοῦ γλυτώνει λαγός. Συνών.
σημαδεύω. **6)** Πυροβολῶ πολλαχ.: Βάρεσε μιὰ τουφε-
κιά. **7)** Ἀνορύσσω, ἐκσκάπτω, ὀρύσσω πολλαχ.: Βαρῶ
πηγάδι-φουρνέλλο κττ. Συνών. ἀνοίγω **Α 3** χτυπῶ.
8) Ἀροτριῶ Πελοπν. (Μεσσ.): Βαρῶ τὸ χωράφι.
Συνών. ὀργῶνω. **9)** Κάμνω ἐντομήν, χαράζω Μέγαρ.
κ.ά.: Βαράω τὸν πεῦκο νὰ βγάγῃ ρετσίνα. **10)** Ὁχεύω
Πελοπν. (Μεσσ.): Τὸ κριάρι βαρεῖ τὴν προβατίνα. Συνών.
βατεύω, πηδῶ. **11)** Ὁδηγῶ ζῶα πρὸς βοσκήν ἢ ἄλ-
λον σκοπὸν Μύκ.: Φρ. Βαράω πρόβατα (βόσκω). **12)**
Προσβάλλω σύννηθ.: Βγῆκα ἔξω γιὰ νὰ μὲ βαρέσῃ λιγάκι ὁ
ἀέρας. Βάρεσε τὰ σπαρτὰ ἀρρώστια σύννηθ. || Φρ. Μὲ βάρισι
κρύους ἀέρας (παθὼν ἐδιδάχθη) Αἰτωλ. || Ἄσμι.

Τ' ἔχουν τῆς Πάτρας τὰ βουνὰ κι στέκουν μαραμμένα;
'κεῖνα βουρξὰς δὲν τὰ βαρεῖ κι ἀγέρας δὲν τὰ κρούει
αὐτόθ. Συνών. κρούω, χτυπῶ. **13)** Παίζω μουσικὸν
ὄργανον σύννηθ.: Φρ. Ἡ κοιλιά του βαράει ταμπουρά (ἐπὶ
τοῦ λιμώττοντος) σύννηθ. || Ἄσμι.

Ὅλα τὰ κάστρα χαίρονται κι ὅλα βαροῦν παιγνίδια,
τ' Ἀνάπλι κ' ἡ Μονοβασία στέκονται πικραμμένα
Πελοπν. (Μάναρ.)

Νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλλα βαρῶντα τὴ φλογέρα
Πελοπν. (Σουθεν.) Καὶ κατὰ συνεκδοχὴν ἀμεταβάτως καὶ
ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου σύννηθ.: Βαρεῖ ἡ σάλπιγγα. Βαροῦν
τὰ βιολιά σύννηθ. Τὸ γιογκάρι βαρεῖ γιομάτα Πελοπν. (Καρυὰ
Κορινθ.) || Ἄσμι.

Γιὰ πέσ' μου τί τοῦ ζήλεψες αὐτοῦ τοῦ κάτω κόσμου;
εὐτοῦ βιολιά δὲν παίζουνε, παιγνίδια δὲ βαροῦνε
(μοιρολ.) Πελοπν. (Τριφυλ.)

Πῶς δὲ βαροῦνε τὰ βιολιά, δὲ δαίζουνε παιγνίδια;

